

laveste Bud, og jeg kan ogsaa paavise, at jeg i Tilfælde ikke har taget det laveste Bud, naar der var al Sandhulighed for, at det ikke var holdbart, og at Arbejdet ikke kunde faa en forbarlig Udførelse. I det hele og store erkender jeg imidlertid, at naar man gaar til en Licitation, maa Reglen være den, at man tager det laveste Bud, naar man ellers har Garanti for en solid Udførelse. Disse Bemærkninger ere et kort Resumé af, hvad jeg udtalte i Fjor, og jeg kan i øvrigt, ligesom det ærede Medlem gjorde, henvise til Forhandlingerne i Fjor, og altsaa lade mig nøje dermed. De Undringer, der ere foretagne i de to første Paragraffer, ere ikke af en saadan Bestaffenhed — skønt der naturligvis nok kan siges noget imod dem — at de i og for sig tjene sig fra det Princip, paa hvilket Paragraffen er bygget, og det har altsaa ikke nogen Interesse for mig at komme ind paa Detailler af dette Spørgsmaal. Bestemmelsen i § 3 fandt man det ikke for nødvendigt at indføre i Fjor. Nu har man indført en § 3, som har Bestemmelser om Straf og Erstatning. I Fjor maatte det være Forudsætningen, at den, der søgte sig kræntet ifølge dette Lovforslag eller den eventuelle Lov, hvis det virkelig nogen Sinde skulde komme til en saadan Lov, maatte gaa til et civilt Søgmaal for at søge sin Erstatning. Nu vil man have Sagen afgjort under en offentlig Politisag, og Bestemmelsen gaar saa ud paa, at den eller de Entreprenører, der bryder Bestemmelserne i Henseende til § 1 osv., skal bøde saa og saa meget, fra 50 til 500 Kr. Om selve Bøden skal jeg ikke udtale mig; det bliver jo en Smagssag, hvor højt man vil sætte den. Endvidere er der Tale om en Erstatning til de af de vedkommende beskæftigede Arbejdere eller de Personer, til hvem de have overdraget Arbejdets Udførelse, og endelig er Straffen i Bentagelses-tilfælde Fængsel; om dette kun gælder Entreprenørerne, som staa i Spidsen, eller om ikke det sidste Stykke af Lovforslaget vil medføre, at det ogsaa gælder Stat og Kommune, kan være et tvivlsomt Spørgsmaal. Jeg antager imidlertid ikke, det har været tilfældet, at den skal gælde dem. Men her forekommer det mig nok, at man maa sige: Skulle de vedkommende Entreprenører efter de ærede Forslagsstilleres Mening være bundne saaledes, at de, hvis de bryde Bestemmelserne, skulle skalde Straf, hvorledes skulle saa de Arbejdere, som bryde Bestemmelserne, være stillede? Med andre Ord: man indfører Straf og Erstatningsbestemmelser for den ene Part, men lader den anden Part staa frit, altsaa

med Tilladelse til at bryde Overenskomsten, thi her maa jo forudsættes en Overenskomst efter § 1, idet man her taler om gangs Dagløn eller Fagenes Pristuranter. Det, at man gør det, medfører, som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at Entreprenørerne sige til Stat og Kommune: Hvis vi skulle underkaste os dette, saa maa Stat og Kommune sikre os, at vi kunne faa Arbejdet udført for de Priser, her er Tale om, altsaa vedkommende, der paatager sig Arbejdet, skal være bunden til disse Priser, men det vil jo dog være en Umulighed, og det vil det ærede Medlem vist heller ikke gaa ind paa. § 3 indfører nu den Bestemmelse, at de vedkommende Entreprenører skulle straffes og ude Erstatning, for saa vidt de handle imod Bestemmelserne i denne Lov, medens de, som tage Arbejde hos de vedkommende Entreprenører, stadig komme til at staa frit og efter min Mening, og jeg antager ogsaa efter det ærede Medlems Mening, kunne gøre, hvad de ville, og ikke paa nogen Maade ere bundne under de vedkommende Forhold. Man binder altsaa den ene Side, men binder ikke den anden. Ja, jeg tror nok at turde sige, at hvis det ærede Medlem kan sætte disse Bestemmelser igennem i Rigsdagen, saa vil det ærede Medlem have vundet en betydelig Sejr for sig og sine Principper. — Det følger af sig selv, at jeg i Alr ligesom i Fjor i øvrigt fra-raader Forslaget og dets enkelte Bestemmelser.

Bransén: Naar jeg skal tale om dette Lovforslag, vil jeg begynde med at udfordre af Forslaget en Bestemmelse, som ikke staar i nogen direkte Forbindelse med dets øvrige Indhold. Det er Fordringen om, at der skal fastsættes Garantier for Arbejdslønnens rettidige Udbetaling. Dertil kommer endnu, at dette er et Forhold, hvorom der ubetinget kan Lovgives, hvilket turde være meget tvivlsomt for de øvrige Punkters Vedkommende. Jeg stiller mig altsaa paa en noget anden Maade over for dette Punkt i Lovforslaget og vil da knytte et Par Bemærkninger alene til det. Jeg vil da sige, at det jo for alle Mennesker er meget ubehageligt, naar de have et Tilgodehavende, som de ikke kunne faa betalt, og at det kan være i særlig Grad betragteligt, naar Medborgere, som ere henviste til af deres daglige Arbejdsfortjeneste at ernære sig og sine — og dette vil jo i de fleste Tilfælde forekomme for de Følle, nemlig Arbejdere, som vilde komme ind under dette Forslag, dersom det blev til Lov — komme i det Tilfælde, at de ikke erholde et